

“Ik regisseer vanuit een liefde voor spelers”

Na lang wachten is het zover: een nieuwe voorstelling van Cie Tartaren. Op 16 december gaat ‘Doña Rosita’ in première, geregisseerd door Matthias Van de brul. Tartaren Els en Lieve gaan met hem in gesprek.

Els links, Matthias midden en Lieve rechts op de foto

E: Je gaat ‘Doña Rosita’ regisseren. Waarover gaat het stuk?

M: Het verhaal gaat over een jonge vrouw die verliefd is op iemand en de belofte maakt om op hem te wachten wanneer hij vertrekt. Hij komt niet terug en zij blijft wachten. Het stuk gaat over herinneringen, idealen en verbeelding: dingen die niet tastbaar zijn, maar toch je leven vormgeven.

L: Het is een stuk van de Spaanse auteur Federico García Lorca. Je bent veel bezig met Lorca. Waarom heb je uiteindelijk ‘Doña Rosita’ gekozen?

M: Bij ‘Doña Rosita’ had ik het gevoel: dit verhaal geeft de ruimte om de personages dominant te laten zijn. Om samen te zoeken: ‘wat steken we daar nog van onszelf in?’. Ik hoop dat mensen buitenkomen en zeggen: “Die figuren, wat die mensen meedragen... en die komen allemaal samen in dat huis terwijl er gewacht wordt op die man.”

E: Waarom werk je graag samen met de Tartaren?

M: Dat is begonnen met het project ‘Heldendaden’ (een samenwerking tussen Cie Tartaren en studenten van Luca Drama). Toen besepte ik als speler voor het eerst dat ik pas goed speelde, of mij fijn voelde, zodra ik mij niet meer afvroeg of ‘ik’ goed ging zijn maar wel of ‘het’ goed ging zijn. En die mindset vind ik heel leuk bij de Tartaren. Dat je elkaar echt vindt rond iets en dat dat je verbindt. Natuurlijk ook omdat ik jullie hele goede spelers vind en omdat ik het

gevoel heb dat het een match is met het materiaal van Lorca.

L: Het werkproces, kun je dat beschrijven?

M: Eerst hebben we met een schrijftraject het universum van Lorca verkend. Daarna was er een voortraject, waarin we vrij klassiek gewerkt hebben door het stuk en alle personages te leren kennen. Totdat iedereen zei: “ik heb nu zoveel verschillende personages gelezen, nu moet er duidelijkheid komen.” Ik denk dat dat een goeie start was, dat je je materiaal leert kennen. Vanaf september hoop ik het stuk te kunnen lossen en vanuit improvisaties aan personage-ontwikkeling te beginnen. Daar heb ik veel zin in omdat ik dat zelf leuk werk vind.

E: Ga je het stuk zelf schrijven of ga je dat samen met de Tartaren doen?

M: Samen. Het stuk zal geschreven worden vanuit die improvisaties. Als ik met de spelers praat, zijn er verschillen: sommigen hebben graag tekstmateriaal om uit te vertrekken, terwijl anderen misschien liever een jas aandoen en zien wat er gebeurt als ze die jas aanhebben. Ik denk dat als we in september de tijd nemen om vloerwerk te doen, we gaan zien wat we nodig hebben.

L: Als je de voorstelling voor je ziet, denk je dan in de richting van tekst of eerder beeldend?

M: Idealiter is het de beste tekstvoorstelling én de beste beeldende voorstelling ooit. (lacht) Ik denk aan een combinatie waarbij dat niet uitmaakt, maar waar de personages dominant zijn. Ik ken mensen die heel talig zijn, waar ik een uur kan naar luisteren, maar ik kan net zo geboeid

zijn als op de achtergrond iemand die niet spreekt een tuinslang aan het oprollen is. Dat zijn twee soorten van tekst. Dat zijn twee personages met elk hun wereld.

E: Je bent regisseuren acteur. Wat doe je het liefst?

M: Oh, acteren. Maar in het regisseren neem ik mezelf als speler als uitgangspunt. Ik probeer zo te werken dat ik het kader maak waarin iedereen zich als speler goed voelt. Omdat ik zelf ervaar dat ‘de magie’ kan gebeuren wanneer ik mij goed voel als speler. Als dat mijn werk als regisseur kan zijn, om samen dat kader te maken waarbinnen iedereen als speler vrij is, vind ik dat goed regisseurswerk. Het mooiste om naar te kijken is een speler. Ik regisseer vanuit een liefde voor spelers.

E: Waarom vind je dat het publiek moet komen kijken?

M: Enerzijds omdat we de coronaveraring van het laatste jaar op een indirecte manier meepakken. We hebben een stuk dat op een schone en subtiele manier over wachten gaat en over tijd die verstrijkt en over ouder worden.

Anderzijds zitten er heel veel mooie cadeaus voor het publiek in de voorstelling. Zoals mensen in dat stuk met elkaar praten, vind ik al echt de moeite om naar te kijken. En dan gespeeld door jullie!

L: Tot slot: als je nog iets de wereld in moet sturen, een laatste bemerking, een noodkreet, een kreet van geluk, dan is nu het moment.

M: Dat ik het gevoel heb dat het iets heel mooi gaat worden. Dat is zo banaal en teder en tegelijkertijd toch belangrijk. Dat dat iets moois gaat zijn. Voilà.

Meer info & contact:

Datum: 16, 17, 18 december 2021

Uren: 20u (16, 17, 18dec), 13u30 (17 dec)

Activiteit: Doña Rosita – 30CC/Wagehuys

Organisatie: Cie Tartaren

Info: www.tartaren.be & 016 67 9186

